

[Anne Grete Holmsgård]

»Vil ministeren ophæve samarbejdsaftalen mellem militæret og civilforsvaret, således at CF-korpset ikke kan pålægges opgaver, der har direkte betydning for militærets bevægelser og aktioner?«

Begrundelse

I Udkast til retningslinier for planlægning af kommunernes civile beredskab oplyses det s. 23, at evakuering i særlige tilfælde kan foretages »for at give større bevægelsesfrihed for forsvaret« (dvs. militæret), jfr. samarbejdsaftalen, hvoraf det i øvrigt fremgår, at »forsvaret i givet fald kan yde hjælp (militær hjælp) til løsning af civilforsvarsmæssige opgaver som supplement til civilforsvarets styrker.

Enhver med en smule fantasi kan forestille sig, hvad militær hjælp til f.eks. evakuering består i . . .

Jeg skal også henvise til CF-styrelsens Memorandum om Civilforsvaret i 80erne, hvori der står, at CF »på flere områder løser opgaver, som er til gavn for det militære forsvar«, f.eks. ved at »sikre civil medvirken til hurtig forstærkning af de allierede styrker i Europa« (s. 82).

Det er ikke betryggende for CF – forstået som korps, anlæg, køretøjer osv. – at det angiveligt civile og humanitære korps i virkeligheden bare er et halehæng til NATO-militæret og dermed et legitimt militært mål for fjenden. Det er heller ikke betryggende for befolkningen.

Svar (7/3 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Bestemmelser for samarbejdet mellem civilforsvaret og forsvaret af marts 1979 er ikke en aftale om samarbejde i den forstand, det er antydning i spørgsmålet og dets begrundelse.

Bestemmelserne har derimod primært til formål at regulere opgavefordelingen mellem forsvaret og civilforsvaret i de tilfælde, hvor der forekommer fælles eller tilgrænsende ansvars- og arbejdsområder.

Det kan f.eks. dreje sig om varetagelse af civilforsvarsopgaver i områder, hvor der er kamp, og hvor civilforsvaret – som en humanitær organisation, der ikke må løse militære opgaver – ikke kan indsættes.

Når forsvaret i særlige tilfælde kan begære en befolkning, der er truet af militære kamp-handlinger, evakueret, er det derfor ikke et spørgsmål om at indsætte civilforsvaret for at give forsvaret større bevægelsesfrihed. Det er blot en afledet virkning af det egentlige formål med civilforsvarets indsats, nemlig at give den truede befolkning størst mulig beskyttelse uden for de områder, der er direkte truet af militære krigshandlinger.

Iværksættelsen og gennemførelsen af evakueringen af civilbefolkningen varetages af de lokale civilforsvarsmyndigheder: politiet og det kommunale civilforsvar.

Forsvarets eventuelle bistand ved iværksættelsen og gennemførelsen af evakuering vil ikke adskille sig fra den bistand, som forsvaret i øvrigt skal yde civilforsvaret i medfør af samarbejdsaftalen, hvilket bl.a. betyder, at ledelsen ligger hos civilforsvaret.

Forsvarets bistand adskiller sig således i princippet ikke fra enhver anden myndigheds mulige bistand til civilforsvaret.

Hvis man ophæver bestemmelserne for samarbejdet mellem civilforsvaret og forsvaret, vil det medføre uklarhed omkring kompetence- og opgavefordelingen mellem disse to myndigheder, ikke mindst i relation til civilbefolkningen og dens beskyttelse. Hvis man skal sikre civilforsvarets selvstændige varetagelse af de humanitære opgaver, som civilforsvaret varetager ifølge CF-loven, og som er i overensstemmelse med internationale aftaler på området, må samarbejdsaftalen derfor opretholdes.

Spm. nr. S 138

Til **indenrigsministeren** (21/2 84) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Er ministeren enig i forslag om en borgmesterstyremodel i beredskabssituationen fra indenrigsministeriets arbejdsgruppe om Udkast til retningslinier for planlægning af kommunernes civile beredskab?«

Begrundelse

Den arbejdsgruppe, som har skrevet Udkast til bekendtgørelse om kommunernes styrelse under krigsforhold vil angiveligt »sikre en enkel og fleksibel styreform i de omhandlede krisesituationer.« Men prisen er en fuldstændig suspension af det lokale parlamenta-